

Op deze pagina wil ik jullie iets meer vertellen over mijn geleidehond.

Op 31 juli 2006 begon ik te trainen met Casper in Neeroeteren.

De hond is afkomstig van Hondenschool Mijn trouwe vriend Neeroeteren.

Het verloop van de opleiding heb ik samengehouden in een klein dagboek.

Jullie kunnen volgen per week.

Jullie vinden de eerste week van maandag 31 juli tot en met zondag 6 augustus 2006, de tweede week van maandag 7 augustus tot en met zondag 13 augustus 2006, de derde week van maandag 14 augustus tot en met zondag 20 augustus 2006 en ten slotte de vierde week van maandag 21 augustus tot en met donderdag 24 augustus 2006

Veel leesplezier

De eerste week

Maandag 31 juli 2006

Al dagen niet geslapen of een hap door mijn keel kunnen krijgen. De zenuwen spelen me parten, en dat is begrijpelijk ook. Nu sta ik net voor een heel grote stap in mijn leven, en heb er bijna zelf niets aan te zeggen. Enfin, deze woordkeuze is ook niet goed, want uiteindelijk hangt het maar van twee factoren af: kan ik met Casper omgaan, en wil Casper voor mij werken? M.a.w. klikt het tussen Casper en mij?

Vol zenuwen nam ik dan maar de trein richting Genk. Een hele tocht zeg, maar je moet er iets voor over hebben. Een geleidehond krijgen doe je tenslotte niet elke dag.

Rond tien uur kwam ik aan in Genk en Han, die Casper opgevoed en mede getraind heeft, kwam me opwachten.

De trap afkomend kwamen Eddy en Casper ons ook tegemoet.

De zenuwen stapelden zich op, maar 'k had ze nog net onder controle. Vandaag de grote dag.

Ik moet je wel vertellen dat het voor mij een zeer zware aanpassing is. Onbekende mensen, een onbekende omgeving, een onbekende hond.... waar begin ik eigenlijk aan zeg?

Toen we bij Henry, ook iemand van de hondenschool, aankwamen, begonnen we met de verkenning van het huis waar ik de volgende drie weken zou verblijven. Dit zowel langs de binnenkant als de buitenkant.

Ze schrokken allemaal toen ze zagen dat dit als een leie dakje ging. Mijn oriëntatie is als de beste. Eén keer een traject, en het zit dadelijk in mijn hoofd.

Dan het serieuze werk: appeloefeningen. Nu was het moment aangebroken om te kijken of Casper naar me wil luisteren.

Natuurlijk gaat dat niet als vanzelf, maar toch ben ik geschrokken van het vlotte resultaat. Je moet wel correct en kordaat zijn, maar dat is bij elke hond zo natuurlijk. Je moet laten zien wie de baas is, en dat er niet met je te spelen valt. Blijkbaar had Casper dat vlug door.

Na het avondeten nog een wandelingetje om Casper weer wat te verlichten.

De avond sloten we rustig af, op naar morgen.

Dinsdag 1 augustus 2006

Het begint goed te lopen. Casper luistert naar me, maar is nog steeds wat afgeleid. Dat is normaal, je kan niet verwachten dat het allemaal vlot gaat hé.

Vandaag zijn we begonnen met een vrije wandeling met de walkie-talkie. Nadien nog wat appeloefeningen: zit, down, blijf, kom voor, kom voet, touch. Dit allemaal in prikkelarme omgeving natuurlijk, want we moeten die matching goed krijgen.

Wat bedoel ik met prikkelarme omgeving? Wel, bij Henry om de koer. Daar heeft hij geen extra prikkels zoals andere honden, mensen...

Nadien hebben we dit in een prikkelrijkere omgeving gedaan. Hiervoor zijn we naar het centrum van Opoeteren gegaan. Hier, op een grote parking, was het de ideale plaats.

Na het eten terug gestopt met een vrije wandeling, en nadien zijn we een lekkere frisse pint gaan drinken.

Woensdag 2 augustus 2006

Casper begint me 's morgens te wekken. Hij komt even duwen tegen mijn elleboog, geeft er een likje aan, duwt nog eens en gaat dan terug liggen. Tijd om op te staan dus.

Het programma zag er ongeveer hetzelfde uit als gisteren. We drijven de prikkels wat op, doen de appeloefeningen nog eens, sinds gisteren mocht ik Casper ook de nodige verzorging geven zoals borstelen en eten geven. Ook het uitlaten is nu mijn taak.

Casper begint goed naar me te luisteren, en geeft de indruk toch iets voor me te willen doen.

De vrije wandelingen die hier voorkomen zijn zeer belangrijk. Dit is om te testen of Casper me uit vrije beweging wil volgen, en of hij me in de gaten houdt.

We hebben vandaag voor de eerste keer in de beugel gelopen.

Bij Henry is het heel rustig in de straat. Misschien is er een enkele auto die eens langskomt, maar dat is het dan.

Eveneens is het een groot stuk brede weg, zonder opstakels of moeilijkheden, en een lang stuk rechtdoor. De ideale manier om eens te wennen aan de beugel rond Casper. Het ging eigenlijk goed voor de eerste keer.

Het is natuurlijk wel raar om dit te voelen. In de DogSim voel je niet zoveel. Hij trilt minder. Door de ademhaling en de beweging van de voorpoten gaat de beugel wat heen en weer. Toch wel even wennen.

Alles gaat naar wens, en we kunnen morgen weer aan een nieuwe dag beginnen.

Donderdag 3 augustus 2006

Zoals elke morgen beginnen we, na het ontbijt, met een vrije wandeling tussen de maïsvelden en de bossen. Casper kan dit wel appreciëren. Hier kan hij volop zijn neusje de kost geven.

Hij begint me goed te volgen op vrijwillige basis, en dat is zeer positief. Hij kijkt zelfs bijna niet meer naar Han. Hij maakt al de keuze tussen haar en mij. Natuurlijk, als ze langs de kant van de weg staat gaat hij nog wel even gedag zeggen.

We hebben terug de oefeningen in prikkelarme en prikkelrijkere omgeving gedaan.

Eveneens hebben we op een drukkere weg eens, op een lang recht stuk, zonder opstakels, in de beugel gelopen. Dit was voor mij al ietsjes moeilijker.

In de late namiddag hebben Eddy en Han, samen met Casper, me terug naar het station gebracht om naar huis te gaan.

Het waren vier vermoeiende dagen, maar toch de moeite waard. Ik ga Casper missen.

De tweede week

Zondag 6 augustus 2006

Terug van een “ontspannen” weekend, kwam ik aan in Genk. De ontmoeting met Casper deed me enorm veel plezier, want ik had hem toch wel gemist het afgelopen weekend. Hij is in Opoeteren bij Henry gbleven.

Eerst op de hondenschool nog iets drinken, en dan hop naar Henry thuis. Daar eventjes uitpakken, en even, naar goede gewoonte, een vrije wandeling. Dan wat gehoorzaamheidsoefeningen op het koertje, en weer de auto in naar Opoeteren om de gehoorzaamheidsoefingen nog eens te herhalen op prikkelrijkere omgeving. Dan de beugel aan om nog even te wandelen. Normaal gesproken had ik enkel een voedpad rechtdoor gedaan, waarlangs paarden kwamen rijden, maar het is meer geworden. Op de paarden reageerde Casper zelfs nog niet, en we zette onze tocht verder langsheen de kerk. Even stoepjes op en af, een zebrapad zoeken, de kerk rond met al zijn hindernissen, en terug de auto in. Het ging geweldig.

We hadden allemaal gedacht dat Casper een terugvalletje ging krijgen na het weekend, maar daarvan was geen sprake.

Stilletjes terug naar Henry voor het avondeten, en dan terug een leuke vrije wandeling. Dit is zeer ontspannend voor Casper, en op die manier kan hij zijn hoofd weer even helemaal leegmaken, en ik ook, want ja, ook voor mij is het zeer inspannend werk. Fysiek valt het wel mee, maar mentaal wegen deze oefeningen zwaar door. De mensen die een geleidehond hebben weten wel waarover ik spreek en de anderen kunnen er zich moeilijk een beeld van vormen, maar dat neem ik jullie niet kwalijk hoor, weet maar dat het niet vanzelf gaat.

Zo, de avond hebben we rustig doorgebracht, en op tijd gaan slapen om aan de nieuwe dag te beginnen.

Tot morgen.

Maandag 7 augustus 2006

Na een welverdiende nachtrust konden we weer aan een nieuwe dag beginnen, en dat doen we zoals elke dag met, na het ontbijt van ons en Casper, een fikse wandeling in de mooie natuur van het verre Limburg.

Na de wandeling de wagen in op weg naar de dokter, want ik zat met een fameuze bloedblaar op mijn wijsvinger die dringend doorprikt moest worden. Jammer genoeg zijn we daar wel twee uur verloren, maar jah, je moet er iets voor over hebben, en ik had verschrikkelijk veel last om Casper onder controle te houden aan de lijn en om in het harnas te lopen, want die drukte altijd tegen die blaar. Enfin, nadien was het een hele verlossing hoor, en konden we er extra hard tegenaan.

Dan eventjes naar de hondenschool om op het aangelegde parcours even te trainen, maar blijkbaar is dat niet het favoriete plekje van Cas. Dan maar weer de straat op en jah, het ging al stukken beter. Casje was precies in vorm.

Een tochtje van een dikke twintig minuten met bochtjes en extra prikkels... maar alles verliep zeer vlotjes.

Na het middageten reden we door naar Maaseik om de winkelstraat in te trekken, en de markt even rond te gaan. Wat we niet gedacht hadden was dat het er enorm druk was, maar dat maakt het ook wel interessant natuurlijk. Casje was echt in vorm, want het ging enorm goed. Voor mij mentaal enorm zwaar, want er komt zoveel tegelijk op je af, maar Casper heeft me overal veilig doorheengebracht en heeft me nergens laten tegen lopen. Hij volgde de commando's enorm goed op. Voor zover dit al zeer vlot gaat natuurlijk. We moeten tenslotte nog een hecht team worden, en dat kan wel enkele maanden duren. We zijn ook nog maar zeven dagen bezig. We hebben op die korte tijd al heel wat verwezelijkt.

In Maaseik hebben we toch een dik uurtje rondgelopen, met een kleine tussenpauze op het terrasje, en dan weer naar huis. Het was een geslaagde dag.

Na het eten en het spelen nog even een vrije wandeling, en dan kon Casje rustig op zijn matje gaan liggen om de rest van de avond even lekker bij te slapen. Hij had hard gewerkt, en was er mentaal ook wel moe van denk ik.

Henry, Eddy en ik zijn dan naar het café om de hoek gegaan om eventjes een balletje te stoten. Jah, iedereen benieuwd hoe ik kan biljarten natuurlijk. Henry speelde tornooi, en natuurlijk kon ik van hem niet winnen, maar hij heeft toch zijn best mogen doen. Vijf tegen één, maar mijn verdediging was super (al zeg ik het zelf).

Nadien nog even rustig napraten en weer op naar ons bedje voor de nacht.

Tot morgen.

Dinsdag 8 augustus 2006

Vanochtend kwam Casje me, zoals de afgelopen ochtenden wekken. Ja, hij slaapt nu bij me op de kamer om de band te versterken. Thuis gaat hij dat niet doen, maar daar krijgt hij weer een nieuwe vaste plek. Hier is het puur voor de band. Als er's nachts iets is, ben ik de eerste die hij ziet, en dat is zeer goed om de band te vergroten.

Na het ochtendritueel vertrokken we terug naar Maaseik voor hetzelfde traject als gisteren. In de ochtend is het er iets minder druk, en dat zou het gemakkelijker moeten maken. Maar niets was minder waar, want Casje had vandaag zijn " derde dag" . Hij was precies alles vergeten. Ook dit is normaal hoor, maak je geen zorgen. Wij hebben ook al eens een baaldag. Dit maakte het voor mij wel veel en veel zwaarder. Ook word je wat minder gemotiveerd, maar ik hou vol. Ik weet dat dit normaal is, en dan ga je door. Het zou zonde zijn nu af te haken. Nee, daarvoor zie ik Casje al te graag, en wat is tenslotte een dag?

Na Maaseik reden we door naar Bree, en ook daar ging het zeer moeizaam. Enfin, we zien wel wat de namiddag zal brengen.

Even terug om te lunchen, en daarna door naar Susteren in Nederland. Daar eventjes gewoon wat blokjes gelopen aan de beugel om het tempo in de bochten wat op te drijven en de stoepen wat beter aan te geven.

Het tempo zat af en toe wel goed, en de stoepen gingen zeer goed. Casje had, na zijn middagdutje, precies terug wat verse energie, en wou terug vlotjes voor me werken.

Ik blij dat het een geslaagde namiddag geworden is, en weer op naar een volgende dag.

Deze avond zouden we een filmpje meepikken, maar dat zie ik nu niet zo goed zitten. Ik ben mentaal wat op voor vandaag, en een film als blinde is nu niet echt ontspanning. Dus, een rustige avond met een goeie Trappist, en we kunnen er morgen weer voor gaan.

Tot morgen.

Woensdag 9 augustus 2006

Wat heb ik toch een apparte en leuke wekker. Casper maakt me vanochtend alweer om 7u. wakker. Lichtjes kwam hij met zijn neusje tegen mijn armen duwen, en opstaan zou ik doen. Dat deed ik dan ook, want wou me nog vlug even douchen alvorens Eddy zou arriveren.

Na het ontbijt gingen we weer even onze vrije wandeling maken. Casper geniet er elke dag meer en meer van, en blijft steeds meer in mijn buurt. Vandaag liep hij zelfs nieteens de maïs of het bos in. Toch een fijne hond.

Na onze wandeling vertrokken we terug richting Maaseik, waar het op woensdag altijd markt is. Drukte maakte vandaag voor Casper blijkbaar geen probleem, want hij deed alles zonder problemen. natuurlijk die kleine foutjes nog, maar dat krijgen we maar weg door te doen en te doen.

Na Maaseik, dat redelijk vlug afgerond was, terug de wagen in op weg naar Bree. Daar nog wat rondwandelen, en hoe raar het ook mag klinken, daar ging het weer iets minder vlot, maar toch nog redelijk goed.

Na Bree trokken we even naar Neeroeteren om onze boterhammen op te eten, Casper nog even uit te laten en ik profiteerde er ineens van om nog even met hem te spelen. Dat is zeer belangrijk, want op die manier kan hij zijn hoofd even leegmaken.

Ook voor mij is het wat ontspanning, en net als Cas heb ook ik die nodig, want het blijft zwaar. Maaseik en Bree beginnen al mee te vallen omdat ik mijn weg daar begin te kennen, en dat maakt het wat meer ontspannen.

Na de middag reden we terug de Nederlandse grens over, en trokken naar Sittard. Daar heb je een hele wirwar van winkelstraatjes, en 'k moet zeggen dat het er vandaag verschrikkelijk druk was. Ik kan natuurlijk niet vergelijken, maar ook Han en Eddy vertelden me dat.

Cas trok zich van de drukte niks aan en vloog door de obstakels en de massa heen. Echt geweldig. Af en toe trok hij wel eventjes naar een andere hond, maar hij heeft er ook een pak ongemoeid gelaten. Zo moet het natuurlijk, maar jah, het is ook afhankelijk van wat die andere honden uitstralen en welke signalen ze doorgeven naar Cas. Dat mis ik natuurlijk. Ik heb er ook het raden naar waarom Cas plots opzij wil gaan: is het een obstakel of trekt hij inderdaad naar een andere hond? Enfin, ook dat krijgen we met veel oefenen wel weg.

In Sittard zijn we ook eventjes het station ingetrokken. De trappen verliepen niet zo vlotjes, maar we hebben blijven oefenen tot hij het goed deed. Zo blijven we dat doen natuurlijk. Dan nog vlug wat drinken en hop, terug door die winkelstraat naar de auto. Het zit er weer op voor vandaag. Casje heeft uitstekend gewerkt vandaag. Hij heeft me weer nergens tegenop laten lopen, en dit op toch wel een kleine tien kilometer. Als ik het zo wat optel zullen we er vandaag wel aan gekomen zijn. We wandelen

op een goed tempo, en gaan er een gat vandoor zeg. Dat vind ik nu wel enorm leuk aan hem. Hij stapt enorm goed door en baant zich een weg tussen obstakels, maar vooral ook tussen een massa mensen. Dat krijg ik met mijn stok niet altijd voor mekaar. Het geeft me een enorm goed en veilig gevoel dat hij zijn werk zo goed doet.

Hetgeen we nu op die negen dagen bereikt hebben van omzeilen en begeleiden, dan krijgen we de kleine probleempjes met trappen en andere, sterkere prikkels ook wel stilletjesaan weg. Het zal zijn tijd vragen, maar zoals het er nu uitziet hebben we nog wel enkele jaren samen door te brengen.

Casje, ik ben trots op je.

Zo, dit was het weer voor vandaag. Wat de avond zal brengen weet ik nog niet, want Henry moet naar een vergadering. Ik zie wel. Ben in elk geval toch weer goed moe, want op zo' n tempo ettelijke kilometers, op onbekend terrein vraagt veel. Nu ook wel fysiek, maar mentaal blijft het het zwaarst doorwegen. Nu, we boeken enorm goede resultaten, en dat is tenslotte het belangrijkste.

Tot morgen

Donderdag 10 augustus 2006

Casje zijn wekker stond vandaag precies een beetje te vroeg. Niet om zeven uur, maar om tien voor zes tikte hij zachtjes met zijn neus tegen me aan.

' k Draaide me nog even rustig om, en hij kroop terug op zijn matje, deed zijn oogjes weer dicht en probeerde het een uurtje later nog eens.

Na het ontbijt kreeg ook Casper zijn kost, en daarna terug een vrije wandeling die o zo belangrijk voor hem is.

Na de wandeling trokken we, zoals de afgelopen dagen, terug naar Maaseik om het bekende traject door de winkelstraat en de markt te doen.

Het ging goed vandaag, eigenlijk super goed. Bert, diegene die de volgende geleidehond zou opleiden, vervoegde ons om eens te kijken hoe het allemaal verloopt. Hij stond met ogen en mond wijd open dat we zoiets na vijf dagen in de beugel bereikt hadden.

Dan lieten we Casje even op zijn positieven komen, maakten een klein ritje naar Duitsland om nieuwe Zachte te gaan halen (een heel zacht Duits biertje), en reden terug naar België om onze boterhammen op te eten.

Na de lunch trokken we naar Roermond voor een nieuw traject. Jongens jongens, wat ging Casper vlot. Bijna geen foutjes, zelden moeten bijsturen met de riem of mijn been, honden negeren, ... alles ging super. We stonden er allemaal van te kijken. Het geeft mij een enorm goed gevoel. Het is mooi om zo het werk af te sluiten.

Wat ben ik fier op die mooie en slimme viervoeter.

Nadien trokken we terug naar het huis van Han. Dit was dan het minder mooie moment van de dag. Han, de persoon die Casper twee jaar en half bij zich gehad heeft, lief en leed met hem gedeeld heeft, en hem opgeleid heeft, ging afscheid nemen van Cas. Vandaag was de laatste dag dat ze bij ons was. De gekende trajecten van Casper hebben we gedaan, buiten Genk, en daarom ging ze nog mee.

Met tranen in de ogen nam ze Casje voor de laatste keer vast. Dit ontroerde me zo hard dat ook bij mij de tranen niet wegbleven en ook bij Eddy niet.

Hoewel ik langs de ene kant superblij ben dat ik een geleidehond krijg, en dat het goed klikt tussen ons, toch doet het me ook veel verdriet dat Han Casper moet afgeven. Dat laat je niet zomaar voorbijgaan. Daar word je nu eenmaal wat emotioneel van.

Toen Han binnen was, vroeg ik Eddy om toch nog even langs de bloemist te rijden om een mooi bloemetje te kopen voor Han. Dat is het minste wat we kunnen doen voor haar.

Zo gezegd, zo gedaan. We kochten gezamenlijk een mooi bloemstukje, en reden terug naar Han, om dit op de zetel van haar auto te zetten, zodat ze het later zou vinden. Dan is de verrassing deste groter.

Deze avond belde Henry met Han, en vroeg wat ze ervan vond. Han wist nog van niks, Henry verduidelijkte wat, en weer sprongen de tranen in Han's ogen.

Wat ik nu nog meer voor Han kan doen is zeer goed voor Casper zorgen, maar dat is geen probleem. Ik zie hem enorm graag, en zal niet alleen een baas, maar ook een goeie vriend voor hem zijn. Hij zal de verzorging, liefde en genegenheid krijgen die hij verdient. 'k Zal met hem spelen, wandelen, werken en veel knuffelen.

Nu, ongeveer acht uur 's avonds, zijn we weer op de hondenschool, want het is hier les. Een hele drukke boel, maar ik kan moeilijk alleen thuisblijven hé.

Na het avondeten hebben we nog even een lange vrije wandeling gemaakt met Cas zodat hij goed ontspannen kon gaan slapen. Hij is thuis zodat ik ook even kon ontspannen, want anders op de hondenschool is het nog puur training en concentratie. Al die honden vraagt veel energie van Casper en van mij.

Hij zal nu wel lekker aan het slapen zijn, en ik hoop dat het voor mij niet te lang meer gaat duren.

Oh ja, ik zou het nog bijna vergeten: ik ben jarig vandaag, en deze ochtend, bij het ontbijt, hadden Han, Eddy en Henry een mooie kaart voorzien, die Casper me kwam afgeven. Ook hij had de kaart getekend met zijn pootje. In de kaart stak nog een braillebriefje met de gelukwensen op. Mijn eerste reactie: " hoe heb je dat voor elkaar gekregen?"

Ik was er wel enorm blij mee.

Ook Han had nog een extraatje voorzien: zij had een quiche gemaakt. Heel lekker. Ik ga ze toch missen hoor. Ook al kennen we elkaar nog maar twee weken, toch krijg je een band. Je zit tenslotte van 's morgens vroeg tot 's avonds laat bij elkaar.

Ik zal het hier in het algemeen gaan missen. Ik heb hier eigenlijk, buiten de trainingen die redelijk zwaar zijn, een luxeleventje. Er staat altijd eten voor me klaar, krijg een superbediening, er staat altijd iemand voor me klaar, ik hoef het maar te vragen en..... Er wordt hier heel goed voor me gezorgd.

Luxe ben je vlug gewoon. Het zal terug wennen zijn om thuis terug alle dagen te zitten, te kuisen, naar de winkel gaan, koken, afwassen...

Enfin, dit was het voor vandaag .

Morgen brengen Eddy en Henry me naar huis, samen met Cas.

We passeren eerst in Kapellen bij mijn ouders zodat Casper eens kennis kan maken met ons Winke en ons Larky: de honden van mijn ouders. Zondag trekken Inge en ik naar mijn ouders, en we zouden morgen al eens kennis willen gaan maken om zondag niet voor verrassingen komen te staan. Je weet niet hoe ze gaan reageren en hoe Cas gaat reageren. Zondag zou ik er anders alleen voorstaan en Eddy kent Casper en kan gemakkelijker inschatten wat onze honden zouden kunnen doen.

Nadien rijden we door naar Mechelen en gaan we de uitlaatplaats eens inoefenen zodat dit in het weekend zonder problemen verloopt. Inge is er tenslotte niet altijd, en hij moet toch uitgelaten worden hé.

Zo, nu ga ik afsluiten. Tot morgen.

Vrijdag 11 augustus 2006

Vandaag kwam Casper me een uurtje later wakker maken. We hadden met Eddy en Henry afgesproken om een uurtje later te ontbijten. Casper had dit precies in de gaten, want hij kwam me pas een uurtje later wakken.

Gisteren op de hondenschool is het niet zo laat geworden, maar nadien zijn we nog een pint gaan drinken in het café om de hoek (Café De Smid). Rond een uur of een waren we terug thuis en was ik maar al te blij om in mijn bedje te kunnen. Het zijn toch vermoeiende dagen hoor.

Vandaag staat er niet zoveel op het programma.

Na het ontbijt zijn we naar goede gewoonte eerst een vrije wandeling gaan maken. Nadien hebben we alles de auto ingeladen en vertrokken richting Mechelen. Ook Casper was erbij, want hij zou dat weekend voor het eerst met me meekomen.

Zo gezegd zo gedaan, maar voor we in Mechelen aankwamen hebben we nog een tussenstop gemaakt in Kapellen, bij mijn ouders, om eerst even kennis te maken met ons Winke en Larky.

Zondag hebben we een afspraakje bij mijn ouders en ik wou voor die confrontatie met de andere honden niet alleen staan. Eddy kent tenslotte iets van honden en kan beter inschatten wat de anderen gaan doen.

Uiteindelijk verliep alles vlotjes, ook al hadden we dit niet verwacht. Ons Winke had vroeger een enorm groot probleem met zwarte honden. Ze reageerde er nogal agressief op, maar op Casper niet. Wat een geluk.

Als we dan uiteindelijk in Mechelen aangekomen waren, hebben we eerst de innerlijke mens versterkt, en zijn dan, samen met Casper in zijn beugel, zijn uitlaatplaats gaan verkennen.

We hadden een zakje zand mee uit de uitlaatplaats bij Henry om de zaak wat te vergemakkelijken.

Casje deed het uiteindelijk vlotjes, ook het wandelen in de beugel naar de plaats.

Daarna zijn Eddy en Henry terug vertrokken richting Neeroeteren, en dan was het aan Casje en mij om er het beste van te maken.

Rond tien uur kwam Inge thuis van haar werk en daar had ik verwacht dat Casper toch even zou blaffen, maar nee hoor, hij ging rustig gedag zeggen en legde zich terug neer. Wat een schitterende hond!

Inge was natuurlijk dadelijk verkocht. Als je Casper ziet zal je net hetzelfde hebben. Het is een schat.

Hopelijk gaat het dit weekend met Inge ook goed, want de band tussen Inge en Casper moet nu wel opgebouwd worden.

Enfin, ik hou je wel verder op de hoogte.

Tot morgen.

Zaterdag 12 augustus 2006

De avond zijn we goed doorgelopen gisteren. Inge had nog verschillende verrassingspakketjes klaargemaakt voor mijn verjaardag. Poepzakjes voor Casper, een balletje, een bordje: " hier waak ik"

om op te hangen waarin we een foto van Casper kunnen stoppen, een bon van Tom & Co... je ziet dat ze er toch mee bezig is, en dat doet me enorm veel plezier. Ze leeft er dan toch ook naartoe.

Vandaag verliep ook alles vlotjes.

Ik probeer af en toe binnen wat ruwe spelletjes te spelen met Cas, omdat die binnen kunnen.

Deze namiddag ben ik, samen met Inge, even naar het parkje gegaan om daar met de apport te spelen, en Casper even een vrije wandeling te geven. Ook dat ging goed.

Casper trekt ook stilletjesaan meer naar Inge toe en Inge naar Casper. De band zal stilletjesaan groeien, maar we gaan de goede kant op.

Deze avond zijn we op restaurant gegaan. Casper had zijn beugel niet aan (dat mocht nog niet), maar we hadden hem wel een jasje omgedaan waarop stond dat hij in opleiding is. De restauranthouder maakte er geen punt van, en mochten rustig doorkomen.

Uiteindelijk was er binnen geen plaats, maar op het terras nog wel. Het weer viel goed mee, dus deden we dat maar.

Toen Casper zich moest neerleggen luisterde hij niet echt goed, maar ik denk dat het kwam omdat hij nogal krap tussen de tafeltjes en stoelen stond. Toen hij eenmaal aan de andere kant van me kwam staan luisterde hij terug van de eerste keer.

Een geslaagde dag, want ook in het restaurant heeft hij zich voorbeeldig gedragen.

Goed, tot morgen.

Zondag 13 augustus 2006

Casper en Inge worden dikke vriendjes heb ik de indruk. Het gaat goed tussen hen. En Inge krijgt de kneepjes van het vak onder de knie. Ze weet wanneer ze moet reageren, en hoe. Nog niet op en top, maar dat kan je niet van haar verwachten op twee dagen. Maar, chapeau schatje je doet het prima.

Deze namiddag zijn we naar m' n schoonouders gegaan in Meise om daar ook eens even kennis te maken. Hij voelde zich dadelijk op zijn gemak.

In de tuin heeft hij echter eventjes hardhandig kennisgemaakt met de schrikdraad rond de vijver. Maar, hij ging nadien toch nog eens snuffelen hoor.

De vader van Inge was dolenthousiast. Hij heeft vroeger ook een hond gehad.

De andere gezinsleden vonden het toch ook een zeer aantrekkelijke hond. Een mooie grote, maar volgens hen luie hond. Natuurlijk is hij rustig op de momenten dat hij rustig moet zijn, en legt hij zich gewoon neer.

Ik heb nog even met hem gespeeld, en nadien ging hij gewoon terug liggen. We zullen nog dikwijls genoeg passeren, en dan kan Luc er genoeg mee knuffelen en spelen. Zoveel hij wil.

Rond halfvijf zijn we doorgereden naar mijn ouders. We gingen eten voor hun dertig jaar getrouwd zijn, en voor mijn verjaardag.

Zowel mijn vader als mijn moeder, broer en Nathalie waren direct verkocht. Ik heb het je nog al gezegd he. " Wat een prachtige hond, en zo groot" , was hun eerste reactie. Van de meeste mensen eigenlijk. Ik mag dus trots zijn op mijn nieuwe aanwinst.

In het restaurant ging ook alles weer prima. Je merkt nog niet dat je een hond bij hebt.

Op een gegeven moment kwam hij me zelfs vragen om even naar buiten te gaan om een plasje te maken. Wat een hond.

Thuisgekomen kropen we allemaal dadelijk ons bed in, want morgen zal het weer vroeg dag zijn.

De derde week

Maandag 14 augustus 2006

Deze ochtend ben ik maar mee opgestaan met Inge om kwart over zes. Zij moest gaan werken en we wilden Casper, zeker voor het eerste weekend niet in de war brengen. Ik heb hem uitgelaten, we hebben ontbeten, dan Casper terug uitlaten en dan is Inge vertrokken naar haar werk. Ze liet zelfs vallen dat ze hem zal missen de volgende week.

Ondertussen heb ik afgewassen gestofzuigd, nog wat op de pc bezig geweest, en gewacht tot Eddy toe zou komen om me te komen halen. Jah de drinkbakken, het voer en al de rest moest terug naar ginder, en dat neem je niet zomaar mee op de trein.

Ik was net bijna terug ingedommeld als Eddy toekwam.

We hebben Casper nog even uitgelaten in het park, zijn toen naar de GB gweest en naar het station (in de beugel), om die trajecten al eens te oefenen, en om te zien waar we de week, als Eddy en Henry in Mechelen zijn, moeten bijschaven.

Uiteindelijk liep het allemaal redelijk vlotjes, buiten het kruispunt aan de ring. Maar wat wil je, eer ik dat zelf doorhad duurde ook al even. Je kan niet verlangen van Casper dat hij het in één keer zou kunnen.

Dan maar weer al het grief bij elkaar sprokkelen en doorrijden naar het verre Limburg.

Het regende pijpestelen, en zowel Eddy als ik zaten al drijfnat in de auto, en vielen bijna in slaap. Eddy zette zich dan maar uit veiligheid even aan de kant om zijn ogen even te kunnen sluiten.

Na tien minuten slapen reden we terug verder.

De avond zelf was rustig. Eddy had nog enkele afspraken in de hondenschool en ik hield me daar eventjes bezig met Casper. Nog wat spelen, dat doet hij gaag.

Nadien nog iets gedronken, en ons bedje in.

Dinsdag 15 augustus 2006

Deze morgen ging het me iets minder. Een goede raad: als je iets wil drinken, blijf bij hetzelfde, en ga niet mengen. Dan krijg je zo' n effect zoals ik deze morgen.

We zijn wat later opgestaan, hebben ontbeten en zijn dan aan onze lange vrje wandeling begonnen. Mijn hoofd klaarde ook al wat op, en het ging al wat beter.

Dan zijn we eventjes iemand gaan bezoeken, teruggekomen voor de lunch, en terug op naar Maaseik.

In Maaseik deden we terug ons toertje als opwarmer om nadien door te rijden naar Roermond.

Aangezien het in België een feestdag is vandaag, zijn er veel Belgen naar daar getrokken om boodschappen te doen. Het was er dus lekker druk.

We trokken terug naar Roermond om te trainen op het negeren van andere honden. Het begint trouwens beter en beter te gaan. Ik ben er blij om, want als hij dat niet goed doet zitten we met problemen.

Voor de rest verliep het daar ook goed. Er begint wat routine in te komen, en Casper begint door te hebben met wie hij te doen heeft. De band is aan het groeien, en hij begint met plezier voor me te werken, en dat is hetgeen we moeten hebben.

Enfin, deze avond houden we het ook rustig, op tijd ons bed in, en morgen terug een nieuwe dag.

Deze week zit het programma niet meer bomvol, en is het een beetje relaxter. Het is onze laatste week hier, en uiteindelijk is het nu maar doen en doen om alle kleine dingetjes weg te werken, en om een hecht team te worden. Dat kan alleen met het te doen.

Zo, tot morgen.

Woensdag 16 augustus 2006

Naar goede gewoonte kwam Casper me ook deze morgen weer lekker op tijd wakker maken. Rond zeven uur kreeg ik weer een likje en een duwtje om te zeggen dat het tijd was om mijn lekkere bedje te verlaten.

Na een rustig ontbijt, de vrije wandeling en wat ontspanning, reden we richting Maaseik voor een nieuwe route die hij nog nooit had gedaan. We maakten nu ook gebruik van de markt in Maaseik om te zien hoe hij daar overheen ging lopen. Dat ging vlotjes.

Na de markt terug even door de winkelstraat, die hij kent, om terug naar de wagen te gaan, of toch niet?

Dichtbij de parking woont Jacky, de secretaris van de hondenschool. Gratis koffie dus. We belden aan en dronken rustig ons kopje leeg om daarna terug naar Opoeteren te trekken voor de lunch.

Na de lunch heb ik met Casper nog wat trekspelletjes gedaan. Dit doen we met een touw met knopen in. Zo heb ik en ook Casper, genoeg grip. Vandaag stond hij blijkbaar hevig, want ik heb mijn uiterste best moeten doen om niet te verliezen. Maar, ik heb gewonnen. Je mag tenslotte niet verliezen, want dan ben jij de zwakkere en gaat hij zijn leidersplaats proberen innemen, en dan ben je helemaal verloren. Op die manier ga je geen werk meer van hem gedaan krijgen. Winnen is dus de boodschap.

Na het spelen zijn we terug doorgereden naar Roermond in Nederland om terug de drukke winkelstraten te doen om te trainen op het negeren van andere honden. Het ging eerlijk gezegd redelijk vlotjes vandaag.

Sommige kregen nog wel zijn aandacht, maar het is en blijft een hond natuurlijk. Je kan niet van hem verlangen dat hij voorbij elke hond rustig voorbijgaat.

Enfin, het gaat beter en beter en binnenkort gaat hij misschien wel voorbij elke hond. We zien wel. We moeten nu toch oefenen en oefenen vooraleer we een hecht team zijn en hij perfect weet wat hij kan en mag en wat niet.

Ook in Roermond was het markt vandaag. We hadden eveneens geluk met het weer zeg. In tegenstelling tot de vorige dagen hebben we zon gekregen in Roermond en is het redelijk warm geworden. Even een terrasje meepikken om wat te drinken kon dus niet mankeren. Casper profiteerde er even van zijn oogjes te sluiten om er nadien weer volop tegenaan te gaan. En dat deed hij ook.

Toen we nog niet lang in de wagen zaten keerde het weer weer volledig en kregen we een fikse onweersbui over ons heen. Enfin, goed dat we in de wagen zaten, want ik had medelijden met de fietserkes langs de weg.

Nu zijn we terug in Opoeteren en gaan we weer een rustig avondje tegemoet. Gisteren ben ik, voor de verandering, eens om elf uur in bed gekropen en het heeft me enorm veel deugd gedaan. 'k Heb geslapen als een roosje.

Zo, morgen weer wat meer.

Donderdag 17 augustus 2006

De traditie blijft duren, en Casper kwam me deze morgen weer lekker wakker maken.

Na het ontbijt onze wandeling, en hup naar Sittard. Daar hebben we nog wat rondgelopen, een terrasje gedaan, en weer naar huis toe. De dag bleef rustig, maar Casper heeft wel hard moeten werken.

We moesten weer op tijd terug zijn voor de hondenschool deze avond.

Casper zijn pijp was weer uit na de vrije avondwandeling en hij bleef dus rustig thuis.

Op de hondenschool kwamen we toe omstreeks 17u. Henry moest alles nog klaarzetten en ik had eventjes tijd om wat na te denken en alles rustig te laten bezinken. Het is tenslotte de laatste dag.

Na de hondenschool zijn we nog doorgereden naar Café De Smid om afscheid te nemen.

Eerst zijn we Casper thuis gaan ophalen, zodat ze ook van hem even konden afscheid nemen.

We hebben er nog even een balletje gestoten en zijn omstreeks halftwee naar huis vertrokken. Een zware laatste avond dus.

Rustig mijn bed in, en op naar morgen.

Vrijdag 18 augustus 2006

Deze morgen hebben Casper en ik voor het laatst onze vrije lange wandeling gemaakt. Hij heeft er van genoten en ik ook. 'k Zal het toch fameus missen hier.

Dan de wagen ingeladen en hup naar Mechelen. Zien dat we al het materiaal mee hadden, want we komen niet meer terug.

Eenmaal in Mechelen aangekomen, hebben we rustig gegeten, zijn even naar het parkje gegaan (in de beugel), waar Casper weer even vrij mocht rondsuffelen.

Nadien het traject naar de bakker en de slager en het station. Het ging redelijk goed, maar we moeten hier en daar toch nog wat bijschaven.

Nadien vertrok Eddy terug, en Cas en ik bleven alleen achter.

Zaterdag 19 augustus 2006

Vandaag is er een grote dag aangebroken voor me.

Mijn vader kwam me halen omstreeks halfnegen in de ochtend om naar Schaffen te rijden. Natuurlijk ging Casper mee.

Vandaag ga ik zweefvliegen en parachutespringen.

Om ca. 10u. kwamen we aan in Schaffen waar een heel ontvangstcomité ons stond op te wachten.

We kregen een t-shirt van Flying Blind, en mochten ons nog even in de tent zetten om het verdere verloop van de dag even door te nemen.

In het begin liep het allemaal wat stroef. De deelnemers waren verdeeld onder drie groepen. Ik had speciaal gevraagd om bij Peter Janssens in de groep te zitten en dat bleek niet zo te zijn. Daar hebben we dan maar snel even verandering ingebracht.

Rond elf uur konden wij, Peter, William François en ik naar de zweefvliegers.

Eerst gingen François en William de lucht in, nadien was het aan Peter en mij.

Een geweldige ervaring dat zweefvliegen.

Ondertussen was Casper bij mijn vader gebleven en had zich klaarblijkelijk een plaatsje gezocht onder de tafel, op de voeten van mijn vader.

Toch een brave hond hé? En hij had veel te snuffelen, want we zaten op het gras.

Toen we terugkwamen kwispelde Casje vrolijk heen en weer en was blijkbaar blij me terug te zien.

Nu was het tijd om te eten, want we waren toch al zo' n anderhalf uur verder.

Na het eten wachten, wachten, wachten.....

Normaal gingen we onze briefing krijgen en dan de lucht in voor de tandemsprong, maar er kwam een onweer opzetten.

Gelukkig hebben die mannen een goede weersinstallatie staan, want ze wisten ons te vertellen dat er al terug opklaringen opkomst waren. Nog zo' n twee uurtjes geduld oefenen.

Jah, het parachutespringen is een tijdrovende hobby. Geduld is hierbij een schone deugd.

Rond halfvijf kregen we onze briefing. En, wie kwamen we daar tegen? Nathalie Meskens (Kaat uit Kaat & co)

Zij was de bv die met ons ging meespringen. Ze was ook wel redelijk zenuwachtig.

Hoewel ik op voorhand enorm veel zenuwen had, viel het op dat moment nog goed mee. Ik had het veel erger verwacht.

We kregen onze flightsute aan, onze briefing voor onze val en dan wachten op het busje om naar het vliegtuig te gaan.

Iedere blinde en begeleider, had nog een persoonlijke cameraman die voor hen uitvloog. Zo kon alles perfect op video worden vastgelegd.

We waren in het totaal met zo' n 22 in het vliegtuig.

Geen stoelen of banken, gewoon op de grond als sardines in een blik.

Op ongeveer 5000 meter ging de deur open, en een voor een sprongen ze uit het vliegtuig; Ik sprong als laatste omdat mijn vader beneden stond te filmen en zo wist hij op wie hij moest letten.

Wel spannend.

Je krijgt het plots enorm warm van de adrenaline die door je lijf stroomt, maar bang was ik niet.

Toen was het mijn beurt. We schoven stilletjes naar de deur, ik hing mijn benen buiten, onder het vliegtuig, hoofd achteruit, twee keer wiegen en hopla..... daar vielen we tegen zo' n 240 km/uur.

De vrije val duurde ongeveer 45 seconden, en dan ging de parachute open.

Het gevoel is onbeschrijflijk. De vrije val is wel enorm veel lawaai van de wind. Maar beseffen dat je aan die snelheid valt doe je niet.

Eenmaal de parachute open was hing je in een geweldige rust. Onbeschrijflijk mooi.

Dit doe ik zeker nog een keer.

Zo' n 8 minuten, nadat we uit het vliegtuig gesprongen zijn, stonden we terug op de grond.

Je doet met het vliegtuig 20 minuten om op 5000 m te komen, en je ben op 45 seconden zo' n 3500 m lager.

Terug op de grond was Casper precies enorm blij me terug te zien. Zo uitgelaten bij een ontmoeting heb ik hem nog niet geweten. Het leek of hij voelde dat er iets niet in de haak was. Precies of hij wist dat ik iets ging doen wat gevaarlijk was.

Hij bleef heel flink aan de grond en na de sprong waren we niet meer uit elkaar te krijgen.

Nu wachten op de bbq en terug naar huis na een vermoeiende maar enorm plezierige dag.

Zondag 20 augustus 2006

Ik ben stikkapot. De dag gisteren heeft zwaar doorgewogen op mijn fysieke toestand. De trainingen van de afgelopen weken zijn ook niet in mijn koude kleren gekropen.

Tijd om wat te rusten dus.

We zijn met Casper nog is naar het park gegaan en in de namiddag nog eventjes langs mijn schoonouders. Voor hen was het ook terug een blij weerzien.

Voor de rest is er vandaag niet veel te beleven, dus hier ga ik het bij houden.

De vierde week

Maandag 21 augustus 2006

Vandaag begint de opleiding in Mechelen.

Casper heeft nog en zware week die hij door zal moeten en dan kan hij en ook ik, terug op zijn plooi komen en in mijn dagelijks ritme stappen.

'k Ging nog vlug even naar de winkel om batterijen voor mijn camera, nog even langs de slager en toen ik terug op het appartement kwam zaten Eddy en Henry al lekker in de zetel een praatje te maken met Inge.

Blijkbaar hadden ze een probleem met hun hotelletje, en dus gingen we eerst op zoek naar een ander.

Dat gevonden zijn ze hun bagage gaan afgooien, en terug naar het appartement gekomen.

Eddy profiteerde er van om ook zijn wagen even naar de garage te brengen, want hij zat met een olielek. Maar, blijkbaar vroeg dat meer werk en stukken dan verwacht, dus ging hij al enkele uren later zijn auto terughalen. Voor hen een goede zaak, want anders moesten ze alles met de fiets afleggen, en het weer stond ons voorlopig niet echt aan.

Na het middageten begonnen we aan ons werk.

Eerst richting station, want dat is een gevaarlijk en moeilijk punt. Niet alleen voor mij en voor Casper, maar zelfs zienden hebben hier moeilijkheden.

Voor het station ligt een rondpunt waarbij de stenen van de straat dezelfde kleur hebben als die van het voetpad en het fietspad. Dit dan nog is in vierkante donkere en lichte blokken.

Casper was helemaal de kluts kwijt.

Eddy nam even van me over en trainde Casper even zelf om hem naar een bepaalde paal te laten gaan en dan naar de ingang van het station.

Dit doen ze door een target. Als Casper naar het target gaat, krijgt hij een klik te horen van de klikker. Zo weet hij dat hij het goed heeft gedaan. Na twee keer kon hij het en was het mijn beurt. Het ging dadelijk goed.

Na het station tijd voor de bakker, slager en de gb.

Nadien een korte rustpauze, en dan het traject naar de dokter. Jammer, maar het was fameus aan het regenen.

Het was de eerste dag in drie weken, dat we tijdens een training nat geworden zijn.

Eddy, Henry en Inge moesten een fameus tandje bijsteken om ons te volgen, want we gingen als een pijl uit een boog. Casper deed dit traject alsof hij nooit iets anders had gedaan, en toch was het zijn eerste keer.

Na twintig minuten waren we zo'n dikke twee kilometer en half verder. Dan maar terug naar huis.

Inge volgde deze dag mee met ons om te zien hoe alles in zijn werk gaat, en op wat zij moet letten om te zien dat we, na verloop van tijd, geen steken laten vallen.

Zo, terug thuisgekomen namen Eddy en Henry afscheid, en we gingen allen onze eigen weg.

Wij bleven thuis natuurlijk, en zij gingen een plekje zoeken om iets te eten.

Het werdt nog een rustige avond, en ik was eigenlijk wel blij terug in mijn omgeving te zitten zodat ik ook wat op mijn plooi kon komen.

Tot morgen.

Dinsdag 22 augustus 2006

Vroeg uit de veren vandaag.

Inge moest gaan werken, en wij trokken vandaag naar Aarschot en Kapellen. Om kwart voor negen gingen we richting station. Daar de trein naar Antwerpen-Berchem om vervolgens verder te reizen naar Aarschot.

In Aarschot nog de belbus om naar het Goci te rijden. Goci is de school waar ik op 1 december een opleiding informatica ga volgen. Dit in de specificatie programmeren.

Op de trein ging het redelijk goed. Het in en uitstappen ging alsmaar beter. In Aarschot schrokken we alle vier wel even (zowel Eddy, Henry, Casper en ik). Plots, uit het niets, dook er een hond op die niteens aan de leiband liep. Even daarna kwam zijn baasje, op zijn duizendste gemakjes, achter de hond gesloft.

Daar staan fameuze boetes op je hond loslaten in de trein. Zelfs moet een normale hond een muilkorf dragen, en ook dat was niet het geval.

Hij ging naar de deur, en wij dachten dat hij ging uitstappen. Ik wachte voor de deur van de coupé zodat Casper en de andere hond niet bij elkaar konden. Ik wachte tot de deur open zou gaan zodat ik wist dat hij uitgestapt was, maar de deur bleef rustig dicht. Hij bleef blijkbaar staan. Ik moest er dan wel langs. Casper trok het zich niet zo aan, en sprong rustig van de trein.

Op het belbusjedeed hij het ook goed. Het is nogal een smalle deur, met steile trapjes, maar hij maakte er geen probleem van, en sprong er rustig op.

Eddy wou hetzelfde doen, maar had net als ik in het begin, geen rekening gehouden met de hoogte van de busdeur. Hij stootte zijn hoofd nogal hard tegen de bovenkant. Henry en ik kwamen niet meer bij van het lachen.

Jammer dat we dat niet op film hadden staan, want Henry filmde deze week om een verslagje te kunnen maken voor de commissie.

Op de school gingen we even op verkenning naar de hondeweide waar ik er van profiteerde Casper even uit te laten en even met hem te spelen.

Nadien kwam Nathalie naar ons (de dame van de pr) die ook slechtziend is, om kennis te laten maken met haar geleidehond. De ontmoeting tussen de twee honden liep schitterend. Ik denk dat het goede speelkameraden zullen worden. De ontmoeting tussen Nathalie en Eddy verliep ook goed. De aandacht ging plots van Casper weg.

Jah, het oog wil ook wat zeker?

Enfin, na de ontmoeting tussen de honden was het tijd voor ons om terug naar het station te keren en onze tocht verder te zetten.

Eerst het busje naar het station waar we de trein namen naar Antwerpen-Centraal. Het verliep allemaal al wat beter. Casper, die het Centraalstation nog nooit had gedaan, liep hier rond alsof hij het al jaren kende. Wat een hond.

In Antwerpen namen we de trein richting Kapellen. Hij sprong erop alsof het niets was. Ik had zelfs niet eens de tijd om voor hem op te stappen. Hij legde zich weer rustig neer tot we in Mariaburg waren waar ik terug zijn harnas aandeed. Dan de volgende halte eraf, en hop naar het winkelcentrum. In De Kruiwagen gelegen in winkelcentrum Promenade, vertoeven mijn ouders nogal veel en daarom moest ook dit traject even aangeleerd worden. Hoewel, aangeleerd... Casper ging er weer als een pijl vandoor. Hij deed zijn werk uitstekend.

In De Kruiwagen namen we de tijd om even wat te eten en te drinken, en dan terug, hup naar huis.

De trein naar Mechelen.

Als we in Mechelen waren hebben we rustig even de tijd genomen een hapje te eten. Nadien nog even naar het parkje om Cas de gelegenheid te geven zijn hoofd even leeg te maken. Hij had tenslotte hard gewerkt.

Maar, in het parkje hebben we iets meegemaakt.....

Er is veel water in het park, maar het ziet zo groen als het gras van de vuiligheid. Het schemerde al wat, en Cas had plots een watervogel in het snuitje. Hij volle gas erachteraan, denkende dat hij op het gras bleef, maar hij viel ineens een stukje naar beneden, pardoes het water. in. Hij schrok enorm hard, en had dit blijkbaar niet verwacht. Wij daarintegen hebben ons een kriek gelachen.

Toen Casper, zo vlug als hij kon, terug uit het water kwam, merkten we maar eens zo hard dat het water niet proper was. Hij rook net alsof hij uit de riolering kwam.

Hij schudde al het groen van zich af, en hop terug naar huis. Daar even afdrogen, en wij zouden gaan bowling. De bowling is echter niet doorgegaan. Blijkbaar is er competitie op dinsdagavond.

Dan maar een fris pintje drinken, en ik terug naar huis. Ik was moe, en wou zo vlug mogelijk mijn bedje zien. Thuisgekomen maakte we toch nog even van de gelegenheid gebruik om Casper onder de douche te steken, zodat de stank eruit was. Eddy nam deze taak nog even op zich.

Nadien zijn ze vertrokken, en heb ik nog even tv gekeken en gaan slapen.

Zo, tot morgen.

Woensdag 23 augustus 2006

Vandaag de laatste dag training in Mechelen.

Gisteravond hebben we het traject van de muziekschool en de vakbond even gedaan met Casper aan de leiband. Nu was het tijd dit te doen aan de beugel. Hij heeft goed moeten werken, want onderweg waren er veel hindernissen die hij moest omschrijven. Veel wegenwerken in de stad. Je zou er zot van worden.

Op een gegeven moment was ik echt blij dat ik Cas bij me had, want er was zoveel lawaai dat ik, mocht ik met mijn stok gelopen hebben, ik was teruggegaan om een andere route te pakken. Cas daarentegen gaat gewoon door alsof er niks aan de hand is.

Het traject aan de vismarkt ging redelijk goed. In het opgaan beter als in het terugkomen, maar het is ook niet zo gemakkelijk.

Tegen de middag stopten we even, en maakte van de tijd gebruik om de video, die Henry opgenomen had, te monteren en over te nemen.

Nadien zijn we het traject op de vismarkt nog eens gaan doen, en ook het traject naar het station hebben we nog is gedaan. Het ging goed. Een mooie en goede afsluiter.

's Avonds lieten we Casper thuis voor we gingen eten. Hij was moe en kon zijn rust wel gebruiken.

Wij zijn dan nog een hapje gaan eten, en hebben voor de laatste avond nog even een terrasje gedaan.

Het weer liet het toe, dus waarom zou je niet in schoonheid eindigen.

Omstreeks tien uur was ik terug thuis, want ook deze avond kwam Inge terug van het werk. Een welverdiende nachtrust, en morgen is het tijd om echt, definitief, af te sluiten.

Tot morgen

Donderdag 24 augustus 2006

Henry en Eddy kwamen omstreeks tien uur naar ons. Er stond toch nog iets p het programma, maar dat kan ik jullie pas verklappen als het eenmaal tijd is om het te zeggen. Als het zover is, zullen jullie het wel merken.

Tegen de middag waren we terug thuis en was het tijd voor de officiële overhandiging. Het contract wordt getekend, en Casper is nu officieel in bruikleen. Het is "mijn" hond. Hij blijft natuurlijk eigendom van de school, maar dat is in elke hondenschool zo. Nog een lekker glaasje champagne, en dan nog een lekker hapje gaan eten.

Henry, Eddy, Inge, Casper en ik zijn terug naar de vismarkt getrokken om daar, weerom op het terras, een lekker hapje te eten. Een heel mooie afsluiter.

Toen we daar op het terras zaten zagen we de loopbrug op de Dijle. Dit is een houten brug over het water, maar niet om over te steken, maar om op het water te lopen. Dit gingen we toch nog even uittesten met Casper, want ze loopt van de vismarkt tot bijna bij ons thuis. Zo snij ik een heel stuk af, en heb ik veel minder hindernissen. Het is een stuk eenvoudiger.

Het moeilijke hieraan was dat het metalen trappen zijn met redelijkveel plek tussen, en dat het houten gedeelte stilletjes beweegt als je erover loopt. Honden hebben het zo niet met bewegende dingen, maar Casper maakte er weinig problemen van.

Zo, op de laatste dag, het laatste moment, toch nog een nieuw trajectje gedaan.

Toen was het tijd om afscheid te nemen van Eddy en Henry. Twee fijne mensen waar ik veel mee en om gelachen heb. Jongens, bedankt voor alles, en de goede zorgen.

Zo, de trainingsweken zitten erop. Nu is het aan Casper, Inge en mij. Ik zal jullie nog wel op de hoogte houden van de vorderingen. Het zal wel niet meer elke dag zijn.

Groetjes

Kenny en Casper